31/03/2020

“Χρειάζεται μόνο να θελήσει ο Χριστιανός να αγωνισθεί”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σάμου, Ικαρίας και Κορσεών

“Χρειάζεται μόνο να θελήσει ο Χριστιανός να αγωνισθεί. Κι αν θελήσει, τότε ο Χριστός θα του δώσει τον σταυραναστάσιμο τρόπο να υπερβεί όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες, ακόμη κι αυτόν τον έσχατο εχθρό, τον θάνατο! Αρκεί να θελήσει!” τόνισε στο μήνυμά του για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σάμου και Ικαρίας κ. Ευσέβιος.

Στη συνέχεια σημείωσε ότι οι πιστοί “σήμερα στη συνέχεια του Γαβριήλ ας διαβάσουμε τους Χαιρετισμούς Της, μπροστά στην ιερή της εικόνα, στο προσκυνητάρι του σπιτιού μας, με αναμμένο το καντήλι και το θυμιατό. Με την προσευχή μας αυτή θα ομοιάσουμε με τις αναμμένες λαμπάδες μπροστά στο εικόνισμα της Μεγαλόχαρης”.

Διαβάστε αναλυτικά:

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἡ ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐνθουσίαζε πάντοτε τούς Ὀρθοδόξους Ἕλληνες, διότι χαίρονταν διπλά.

Ἀπό τή μιά μεριά γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους ἀπό τόν σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, καθώς ἡ Παρθένος Μαριάμ δέχεται ταπεινά νά γίνει Μητέρα τοῦ Λυτρωτή! «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον»! Ἔρχεται ὁ Χριστός γιά νά ἐλευθερώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν διάβολο, ἔργο πού συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία Του στούς αἰῶνες.

Ἀπό τήν ἄλλη, ἡ ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ σ’ ἐκεῖνα τὰ 400 χρόνια τῆς μαύρης σκλαβιᾶς ἐνσάρκωνε τήν ἄσβεστη ἐλπίδα τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Ἔθνους. Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ μακαριστοί Πρόγονοί μας, ἄνδρες μὲ ρωμαλέα πίστη στόν Χριστό καί τήν βαθεία ἀγάπη πρός τήν Πατρίδα, κίνησαν πρίν 199 χρόνια τόν μεγάλο ξεσηκωμό ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐντάσσοντας τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἔθνους μας στό πνευματικό περιεχόμενο τῆς ἑορτῆς. Ἔτσι λοιπόν μέ ἀφετηρία τήν παλιγγενεσία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπό τόν Χριστό, φθάσαμε στήν ἐθνική μας παλλιγενεσία. Μέ τήν Ἐκκλησία νά ἐμψυχώνει καί νά τροφοδοτεῖ παντοιοτρόπως τόν ἀπελευθερωτικό Ἀγῶνα, ἀφυπνίζοντας τόν Ὀρθόδοξο Ἑλληνισμό καί ἀρδεύοντάς Τον μέ τά ἀθάνατα νάματα τῆς μυστηριακῆς Της Ζωῆς. Ὅλα αὐτά βέβαια ἐν πολλοῖς εἶναι γνωστά καί ὅποιος ἀμφιβάλλει ἀρκεῖ μόνον νά διαβάσει τά ἀπομνημονεύματα τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ 1821.

Σκοπός ὅμως τῆς ἐπικοινωνίας μας σήμερα δέν εἶναι νά ὁμιλήσουμε ἱστορικά, ἀλλά νά ὁμολογήσουμε πώς μιά τέτοια ὑπέροχη ἡμέρα μᾶς λείπει ἡ κοινή λατρευτική μας Σύναξη, ἡ συνάντησή μας γύρω ἀπό τον Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Δέν χάνουμε ὅμως τήν ἐλπίδα μας! Ὅ,τι μᾶς ἐπιτρέπει ὁ Χριστός εἶναι γιά τό καλό καί τήν σωτηρία μας. Ἔτσι πάντοτε διερμηνεύουμε τό θέλημά Του, καθώς μέσα ἀπό τίς δυσκολίες καί τούς πειρασμούς, ὁ εὐσεβής Ὀρθόδοξος Χριστιανός μπορεῖ καί πρέπει νά ἀνανεώνει τήν πνευματική του ζωή. Χρειάζεται μόνο νά θελήσει ὁ Χριστιανός νά ἀγωνισθεῖ. Κι ἄν θελήσει, τότε ὁ Χριστός θά τοῦ δώσει τόν σταυραναστάσιμο τρόπο νά ὑπερβεῖ ὅλα τά ἐμπόδια καὶ τὶς δυσκολίες, ἀκόμη κι αὐτόν τόν ἔσχατο ἐχθρό, τὸν θάνατο! Ἀρκεῖ νὰ θελήσει!

Σήμερα ἴσως εἶναι ἡ πρώτη φορά μετά ἀπό τήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἤ τά χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς τοῦ 1940, πού ὑποδεχόμαστε τήν ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὄχι τόσο μέ ἐνθουσιασμό, ἀλλά μέ σφιγμένη τήν καρδιά, χωρίς νά μποροῦμε νά τό κατανοήσουμε ἐπαρκῶς. Σίγουρα τούς περισσοτέρους, μᾶς

ἐκφράζουν οἱ λόγοι τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ, ὅπως τούς ἀκοῦμε στόν Ἐξάψαλμο: «ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ᾽ ἐμοῦ.» (Ψαλμ. ΛΖ, 11).

Μᾶς ἔμεινε μιά κατ᾽ ἰδίαν προσευχή στό σπίτι. Τίποτε περισσότερο!

Καί σίγουρα αὐτή δέν ἔχει οὔτε τήν ὀμορφιά τῆς θείας Λειτουργίας, οὔτε τήν πληρότητα τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ, οὔτε τήν θαλπωρή τῆς μεταξύ μας κοινωνίας καί ἀναστροφῆς σέ μιά τέτοια δοξολογική, μεγάλη μέρα. Δέν μπορεῖ οὔτε ἐπ᾽ ἐλάχιστον νά συγκριθεῖ μέ τήν ὁλόθυμη παρουσία μας μιά τέτοια μέρα, μέσα στούς Ἱερούς μας Ναούς.

Εἶναι ὅμως κι αὐτό κάτι. Κάτι λίγο, κάτι μικρό, ἀλλά εὐλογημένο καί γι᾽ αὐτό ἀξιόλογο. Αὐτή ἡ προσευχή στό σπίτι, μπορεῖ νά εἶναι τό προζύμι γιά νά ζυμώσουμε ξανά τήν πνευματική μας ζωή. «Ἡ μικρά ζύμη ὅλο τό φύραμα ζυμοῖ» λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Γαλ. ε΄ 9). Σκεφθεῖτε πόσοι καί πόσοι πρόγονοί μας ἔζησαν καί πέθαναν μέ τό ὅραμα τῆς ἐλεύθερης Πατρίδας; Πόσοι ἄφησαν τήν τελευταία τους πνοή προσμένοντας μιά θεία Λειτουργία; Πόσοι ἀκόμη καί σήμερα σέ διάφορα μήκη καί πλάτη τῆς γῆς χειμάζονται, ἐπειδή εἶναι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί καί ἀδημονοῦν; Γιά ὅλους αὐτούς ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου ξεπερνᾶ τά ὅρια μιᾶς λατρευτικῆς σύναξης καί λαμβάνει πλέον διαστάσεις προσμονῆς τῆς αἰωνιότητας.

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Ἄς μελετήσουμε λοιπόν μέ ταπείνωση «τό ἀνάγνωσμα», πού μᾶς δίδει ὁ Θεός αὐτές τίς ὧρες. Μήν ἀποκάμουμε και μήν ἀποκαρδιωθοῦμε ἐπειδή εἶναι πρωτόγνωρη ἡ ἐμπειρία γιά τά ὅσα βιώνουμε. Μπροστά «στό κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας καί στή φανέρωση τοῦ ἀπ’αἰῶνος ἀποκρύφου μυστηρίου», τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἄς μιμηθοῦμε σήμερα τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ. Ἐκεῖνος στάθηκε μπροστά στήν Παναγία μας καί Τῆς εἶπε: «χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.» (Λουκ. α΄ 28). Ἐμεῖς σήμερα στή συνέχεια τοῦ Γαβριήλ ἄς διαβάσουμε τούς Χαιρετισμούς Της, μπροστά στήν ἱερή της εἰκόνα, στό προσκυνητάρι τοῦ σπιτιοῦ μας, μέ ἀναμμένο τό καντήλι καί τό θυμιατό. Μέ τήν προσευχή μας αὐτή θά ὁμοιάσουμε μέ τίς ἀναμμένες λαμπάδες μπροστά στό εἰκόνισμα τῆς Μεγαλόχαρης. Ἐκεῖνες, ὅπου ἑορτασθεῖ ὁ Εὐαγγελισμός Της, θά φωτίζουν τήν πάνσεπτη μορφή Της. Ἐμεῖς ἄς φωτίσουμε τά σκοτάδια τοῦ κόσμου μας, τοῦ ἔσω καί τοῦ ἔξω, ἐκλιπαρώντας τόν Βασιλέα τῆς Δόξης, τόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο, τόν Ἐλευθερωτή τῆς ζωῆς μας γιά τό μέγα Του ἔλεος, πού θά φέρει καί πάλι μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Πανάγνου Μητέρας Του, τήν ἐλευθερία καί τήν ἀνάσταση.

Χρόνια πολλά κι εὐλογημένα. Ὅλα νά ἔλθουν κατά Θεόν!

Μέ πολλές εὐχές καί ἀγάπη Χριστοῦ

†Ὁ Σάμου καί Ἰκαρίας Εὐσέβιος